

Sygn. akt VIII Gz 141/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Sędzia SO Barbara Jamiołkowska

Sędzia SO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużnika D. W.

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia

15 września 2014 r. , sygn. akt. XV GU 32/14

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dn. 15.09.2014 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek D. W. o ogłoszenie jego upadłości.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca wnioskiem z dn. 15.04.2014 r. domagał się ogłoszenia swojej upadłości, jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej (tzw. upadłości konsumenckiej). Sąd Rejonowy ustalił, że dłużnik nie posiada żadnego majątku. W okresie od 13.12.2007 r. do 13.06.2009 r. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego za dokonanie wyłudzenia kredytów, dokonane w latach 2005-2006, kiedy to dłużnik znajdował się w ostrym stadium choroby alkoholowej.

Dłużnik posiada zobowiązania wobec wierzycieli:

- (...) – w wysokości 9.258,18 zł.

- (...) – w wysokości 11.009,19 zł.

- (...) S.A – w wysokości 16.284.08 zł.

Łączna wysokość wszystkich zobowiązań dłużnika wynosi kwotę 36.551,45 zł. Dłużnik od chwili zaciągnięcia powyższych zobowiązań nie regulował ich, a toczące się wobec niego postępowania egzekucyjne zostały umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji.

Sąd Rejonowy ustalił też, że koszty postępowania upadłościowego dłużnika wyniosłyby kwotę 7.680 zł.

W dalszej części Sąd Rejonowy wskazał, że nie ulega wątpliwości, iż dłużnik pozostaje niewypłacalny i że niewypłacalność dłużnika nie powstała na skutek okoliczności wyjątkowych i niezależnych od niego. Z okoliczności

faktycznych sprawy wynika bowiem, że dłużnik zawierał umowy kredytowe wprowadzając instytucje kredytowe w błąd co do jego sytuacji materialnej, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, za co został skazany prawomocnym wyrokiem karnym. W ocenie Sądu Rejonowego, uzasadnieniem dla takiego działania nie może być z pewnością choroba alkoholowa dłużnika. Powyższych działań dłużnika nie sposób zatem uznać za niezawinionych przez niego.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 491³ ust. 1 pr. upadłościowego i naprawczego, zgodnie z którym sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności, w szczególności w przypadku gdy dłużnik zaciągnął zobowiązanie będąc niewypłacalnym, albo gdy do rozwiązania stosunku pracy dłużnika doszło z przyczyn leżących po stronie pracownika lub za jego zgodą. Zatem w ocenie Sądu, w stosunku do wnioskodawcy nie było podstaw do ogłoszenia jego upadłości.

Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że wniosek dłużnika nie mógł być uwzględniony także z tej przyczyny, że dłużnik nie posiada żadnego majątku, który wystarczyłby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Dłużnik w złożonym zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego wskazał, iż jego zdaniem Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę wszystkich faktów. Podniósł, iż zaciągnięcie przez niego pożyczek w bankach nie wynikało z jego inicjatywy ale z namowy osób trzecich. Dodał, że wziął pożyczki w trzech bankach, będąc w dodatku pod wpływem alkoholu i nie osiągnął z tego tytułu żadnych zysków. Dłużnik wskazał, że składając wniosek o upadłość chciał uwolnić się od długów, bo nie ma możliwości ich spłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do uwzględnienia wniosku wnioskodawcy.

Jak bowiem słusznie wskazał Sąd Rejonowy, zgodnie z art. 491³. 1 prawa upadłościowego i naprawczego Sąd oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności, w szczególności w przypadku gdy dłużnik zaciągnął zobowiązanie będąc niewypłacalnym, albo do rozwiązania stosunku pracy dłużnika doszło z przyczyn leżących po stronie pracownika lub za jego zgodą.

Dłużnik będący osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej, aby móc wszcząć konsumenckie postępowanie upadłościowe musi być: po pierwsze, niewypłacalny, a ponadto jego niewypłacalność musiała powstać na skutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności. Zgodnie z założeniami ustawodawcy postępowanie upadłościowe w sprawach konsumenckich ze swej istoty musi być traktowane jako przywilej dla dłużnika. Należy mieć na uwadze, że porządek prawny wymaga, aby dłużnicy wykonywali swe zobowiązania.

Skoro zatem ogłoszenie upadłości konsumenckiej ma być pewnego rodzaju przywilejem dla dłużnika, muszą być spełnione szczególne przesłanki uzasadniające taką upadłość.

Tymczasem, w przedmiotowej sprawie, zarówno z treści uzasadnienia wniosku, jak też z treści zeznań wnioskodawcy wynika, iż niewypłacalność dłużnika nie powstała z przyczyn od niego niezależnych. We wniosku dłużnik sam wskazał, że popadł w zadłużenie z powodu swojej naiwności. Również uzależnienie od alkoholu nie może być przyczyną eliminującą negatywne przesłanki ogłoszenia upadłości wynikające z art. 491³. 1 prawa upadłościowego i naprawczego. Skazanie dłużnika wyrokiem przez Sąd karny za wyłudzenie kredytów, potwierdza zaś winę wnioskodawcy w doprowadzeniu się do stanu niewypłacalności.

Natomiast wszystkie okoliczności podnoszone przez dłużnika we wniosku, jak i w złożonym zażaleniu, aczkolwiek potwierdzają jego trudną sytuację życiową i finansową, nie mogą być podstawą do ogłoszenia upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej. Podobnie okoliczność, że dłużnik czyni starania aby zmienić

swoje dotychczasowe życie, podjął leczenie, przeszedł kursy zawodowe, nie zmienia faktu, że nie są to przesłanki uzasadniające ogłoszenie wobec niego upadłości.

Ponadto, jak wskazał Sąd Rejonowy, sytuacja finansowa dłużnika, a w szczególności brak jakiegokolwiek majątku, który wystarczyłby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, powoduje że również z tej przyczyny wniosek dłużnika nie mógł być uwzględniony. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 pr. upadłościowego i naprawczego, sąd oddali wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie znalazł podstaw by zmienić zaskarżone postanowienie i oddalił zażalenie na podstawie przepisu art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.